

Nghe Thuyết Pháp

Hương Đạo
số 02
2005

*(Trận Sóng Thần Vùng
Nam Châu Á)*

Phạm Đà Giang

Tôi đi nghe buổi thuyết Pháp tại chùa Thiên Môn, xin thuật lại để quý vị cùng nghe.

Có một nữ Phật tử chấp tay cung kính thưa:

-Kính bạch Thầy, cúi xin Thầy từ bi cho chúng con được biết: Trận sóng thần khủng khiếp tại vùng Nam Châu Á vừa qua, đã gây nên bao nhiêu tang thương đổ nát; hàng vạn người chết, hàng triệu người sống sót phải mang thương tích trên thân thể và tan nát cả cõi lòng... Bạch Thầy, tại sao Trời Phật lại ác thế? Và xin Thầy hoan hỷ giải thích cho chúng con:

1) Vì sao có sóng thần ?

2) Ngót ba mươi vạn người chết cùng một lúc, cùng một khu vực Nam Á thì có phải là chết oan không?

Thầy thông thả nhìn đại chúng ngồi chật ních cả hội trường để được nghe Thầy giảng. Đoạn Thầy nói:

-Mô Phật, thưa đại chúng. Bàn tăng sẽ trình bày từng phần mà bạn đạo vừa hỏi. Câu hỏi thứ nhất là vì sao có sóng thần? Xin thưa: Đối với vũ trụ, là do sự vận hành của hai khối thạch quyển (còn gọi là Lục địa) ngược chiều nhau ở vỏ địa cầu. Khi chúng đụng vào nhau với vận tốc nào đó thì một khối văng lên, một khối khác tụt xuống, tạo nên trận động đất. Nếu động đất ở thềm lục địa thì nhà cửa, lâu đài, thành phố, thôn làng, núi rừng, sông ngòi, đường xá... bị đổ nát tan hoang. Nếu động đất dưới đáy biển thì sẽ tạo thành những đợt sóng to lớn với vận tốc năm bảy trăm cây số một giờ, nên người ta gọi là sóng thần là vậy. Nhưng đối với Đạo Pháp, là do luật vô thường chi phối vạn sự vạn vật chứ không có bàn tay của Trời, Phật nào tạo nên cả.

Một bạn đạo hỏi:

-Thưa Thầy, tại sao địa cầu không ngừng vận hành và tại sao luật vô thường không ngừng chi phối vạn vật như Thầy vừa nói, để muôn dân được sống an bình trong hạnh phúc có được không ạ ?

Thầy cười vui vẻ và trả lời:

-Định luật vô thường luôn luôn biến đổi rộng lớn như càn khôn vũ trụ và nhỏ bé như tế bào của siêu vi khuẩn cũng không thể ngừng biến đổi, vì ngừng thì lập tức bị hủy diệt ngay. Chẳng hạn các ngôi sao, mặt trăng mặt trời cũng không ngừng xoay quanh quỹ đạo của chúng, thì hành tinh của chúng ta cũng không thể ngoại lệ đó được. Xin ví dụ trong phạm vi nhỏ hẹp như hạt lúa để quý vị dễ hình dung: Bên trong hạt lúa đã tiềm ẩn cây mạ rồi. Nếu không có luật vô thường chi phối thì cây mạ không thể chui ra khỏi hạt lúa để biến hóa thành bông lúa được.

Thế nên, khi hạt lúa gặp đất, nước, khí trời, thì luật vô thường sẽ chi phối hạt lúa phải biến đổi từng bước:

1) *Sự Đối Kháng*: Bên trong hạt lúa khởi lực phát động và phản động giữa bào tử (mâm) và các phân tử nội tạng. Nói khác đi, là sự mâu thuẫn giữa cực âm và cực dương bên trong hạt lúa. Khiến hạt lúa phải biến đổi dần dần làm nứt lớp vỏ trấu của hạt lúa (Y như dưới sâu vỏ địa cầu lớp dung nham nóng đỏ sôi sục, dồn ép nhau bởi những lực chuyển động dữ dội, chúng sẽ làm nứt vỏ địa cầu tạo thành hỏa diệm sơn; động đất; sóng thần...).

2) *Sự Biến Đổi*: Nhờ sự đối kháng trên mà vỏ hạt lúa dần dần nứt ra, nên cây mạ mới chui ra được (như hiện tượng động đất; nứt vỏ địa cầu).

3) *Sự Hình Thành*: Nhờ cây mạ chui ra được để hình thành cây lúa trở ra bông lúa, và cứ như thế, như thế mãi mãi, nên Đạo Phật gọi là: ``**Hóa hóa, Sanh Sanh**`` (y như hiện tượng chuyển động địa cầu làm cho biển cả nâng lên thành núi cao rừng thẳm, và thành thị thôn làng thì chìm xuống lòng biển cả đại dương... Như Kinh Dịch cũng nói: ``*Lực cùng tất biến, Lực Biến tất thông*``...). Đó là định luật vô thường. Nếu không có luật vô thường chi phối thì hạt lúa không có và vạn sự vạn vật cũng không có luôn, và bị hủy diệt lập tức. Nên luật vô thường rất cần thiết cho khắp vũ trụ vạn vật là thế.

Đến đây mọi tham dự viên đều thông suốt, nên không ai hỏi gì, Thầy chuyển sang đề khác:

-Câu hỏi thứ hai là ngót ba vạn người chết cùng một thời điểm, như vậy có phải là chết oan không? Trước khi trả lời câu hỏi này, xin quý vị hãy

cùng bàn tăng thảo luận và định nghĩa danh từ chết là gì đã? Sao lại gọi là chết?

Mấy bạn đạo cùng đưa tay xin phát biểu, cuối cùng thì một bà lão được Thầy chỉ định nói:

-Bẩm thưa Thầy, sự chết là khi xác thân ngừng thở; mọi cơ bắp và máu huyết ngừng hoạt động và toàn thân nhiệt lạnh dần, cuối cùng là cứng đơ ạ!.

Thầy hỏi:

-Có vị nào góp ý kiến thêm không ?

Mấy người nói to là:

-Thưa Thầy đầy đủ rồi ạ.

Thầy uống ngụm nước cho thấm giọng đoạn nói:

-Còn nữa chứ, tiếp theo là thổi rữa và tan rã để đất trở về với cát bụi, nước trở về với nước, gió trở về với không khí và lửa trở về với lửa. Vì bốn thành phần gồm đất nước gió lửa gọi tắt là tứ đại, mà ta vay mượn nó để tạo nên xác thân ta trong một thời gian tạm bợ, nay nó dẫn ra thì đại nào trả về với đại đó, như thanh toán món nợ mà mình đã vay... Tức là tụ và tán thể thôi. Nói khác đi là phần vật chất biến đổi từ vật này sang vật kia, từ trạng thái này sang trạng thái khác mà thôi. Vậy thì làm gì có chết; nó có mất đi đâu mà gọi là chết chứ, nó chỉ chuyển từ thể này sang thể kia chứ có mất đi đâu nào?

Một thiếu nữ còn trẻ đứng dậy xin nói:

-Bạch Thầy, những lời Thầy dạy về sự chuyển thể của xác thân, tức là từ vật chất này sang vật chất khác chứ không phải là mất hẳn, tức không phải là sự chết. Con nghiệm thấy rất đúng. Nhưng còn phần tinh thần, tức linh hồn không còn xác thân để nương tựa nữa, thì là chết rồi còn gì ạ!. Cúi xin Thầy hoan hỷ giải thích cho con được tỏ tường!

Thầy vui cười một cách thích thú rồi Thầy lên tiếng:

-Khá khen thay, sự hiểu biết không chờ tuổi. Đạo hữu tuy ít tuổi nhưng tiếp nhận và biện luận lại nhiều và chính xác. Thật vậy, chết chỉ là tên gọi của thể gian chứ sự thực làm gì có chết, có chăng chỉ là sự đổi thay một trạng thái này, sang một trạng thái khác thể thôi.

Còn lại phần tinh thần, thì Đạo Phật gọi là tâm thức, hay chủng tử, hoặc nghiệp lực... Tùy theo trường hợp mà gọi tên, nhưng chung quy vẫn là phần tinh thần, tinh thần thì không hình không tướng; sờ không đụng, nhìn không thấy. Một khi nó không hình không tướng thì làm sao nó có thể chết

được! Và lại, nó có sanh ra hồi nào đâu mà bảo nó chết chứ! Nó hiện hữu trong thể tiềm ẩn từ hằng hà sa số kiếp rồi. Nó trôi lăn liên tục từ kiếp này sang kiếp khác. Tựa hồ như lữ khách xuôi đò, biết bao nhiêu là bến ven sông, xuống bến này, lên bến khác và cứ thế cho đến khôn cùng... Nghĩa là không làm gì có chết, thì quý vị hỏi chết oan làm gì chứ.

Một bạn đạo nữ chấp hai tay thưa:

-Kính bạch Thầy, dù rằng nghe và tin những gì Thầy vừa giảng về sự sống và chết, nhưng khi phải đối diện với cảnh thiên tai khủng khiếp, tàn phá tất cả người và vật. Lúc đó nếu con ở trong cuộc chắc chắn là con phải hoảng sợ vô cùng. Vậy kính xin thầy, lúc đó con phải làm gì ạ?

Thầy trầm ngâm giây lát đoạn nói:

-Mô Phật, bản tạng chưa trải qua kinh nghiệm đó, nên dù có trả lời cũng không đáng tin cậy. Bởi vậy, bản tạng xin mượn lời của Đức Phật khi Ngài truyền dạy đệ tử nếu gặp phải trường hợp tương tự như lời quý bạn đạo vừa hỏi. Thì hãy ứng dụng tám chữ của Ngài, đó là: **Vạn biến như lôi, nhất tâm thiên định**, Có nghĩa là: Dù vạn sự trên thế gian này, có biến động như sấm vang sét nổ, cũng bình tĩnh như lúc tọa thiền. Trong tình huống vô cùng hỗn độn và nguy nan ấy, mà Ngài chỉ dạy có tám chữ, với 8 chữ đó chúng ta phải biết tùy nghi vận dụng cho phù hợp với hoàn cảnh lúc bấy giờ mà mình đang phải giải quyết.

Có một thanh niên nói:

Bẩm Thầy, cúi xin Thầy nói rộng thêm chúng con mới hiểu nổi ạ!

Thầy vui vẻ nói:

-Ý Phật muốn dạy chúng ta rằng: Bất cứ tình huống nào, dù rối rắm đến đâu, cũng cứ bình tĩnh, giữ tâm bình tĩnh tựa hồ như lúc đang tọa thiền ấy, vì lúc tọa thiền là lúc tâm sáng suốt nhất, cũng như lúc bình tĩnh là lúc trí tuệ minh mẫn nhất. Giữ được tâm như vậy thì sẽ giải quyết được vấn đề khó khăn với phương án tối ưu nhất. Giả dụ ta phải chấp nhận cái chết, thì đó là không còn biện pháp nào khác hơn. Khi ấy ta cũng cứ bình tĩnh đón nhận nó và xem như là đã đến lúc phải thay đổi một trạng thái này, sang một trạng thái khác thể thôi. Sự thay đổi ấy, có khác chăng là:

- * Bằng cách này hay cách khác
- * Tại chôn này hay chôn khác
- * Thời gian này hay thời gian khác! Vậy thôi.

Buổi Thuyết Pháp mãn, mọi người vững tâm và tin tưởng, vui vẻ ra về.